

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobkyně: N.B.**, bytem S. 1445, P., **zastoupena JUDr. Martinem Týle, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. KrÚ 42356/2013/ODSH/12,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2013, č. j. KrÚ 42356/2013/ODSH/12, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2013, č. j. MUPC 6125/2013. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou tím, že dne 15. 6. 2012 v 9:10 hodin v obci Přelouč, ul. Pardubická, na silnici I. třídy číslo 2, v km 73,422, v prostoru vjezdu k BČS Benzina Plus, jako řidička vozidla Škoda Octavia combi, rz „X“, jedoucího ve směru od obce

Pardubice, při odbočování vlevo do prostoru vjezdu do BČS nedala přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu Renault Megane, rz „X“, řidičky H. H., nar. „X“, čímž došlo ke střetu obou vozidel v protisměrném jízdním pruhu z pohledu žalobkyně, tedy žalobkyně porušila § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a spáchala tak přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 silničního zákona. Městský úřad dále svým rozhodnutím žalobkyni za spáchaný přestupek uložil podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona pokutu ve výši 3.000 Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit paušální částku nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí městského úřadu, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá oporu v právních předpisech, ani ve správním spise. Dále pak uvedla tyto dva konkrétní žalobní body:

1. Žalovaný postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 12. 2012 bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena tomuto úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Městský úřad dne 11. 4. 2013 vydal nové rozhodnutí, aniž by věc projednal a žalobkyni dal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tímto postupem byla žalobkyně zkrácena na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný vadu řízení neodstranil, napadeným rozhodnutím postup správního orgánu I. stupně schválil.

2. Městský úřad použil veřejně dostupné mapy z mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com. Licenční podmínky však tyto mapy určují k použití pouze k osobním účelům, tedy je nelze používat ve správním řízení. Pokud je správní orgán I. stupně použil, postupoval v rozporu s licenčními podmínkami a tedy získal důkaz v rozporu s právními předpisy. Provozovatelé mapových serverů navíc negarantují správnost map, proto nelze vyloučit výskyt chyb v těchto mapách a tedy opětovně nelze tyto mapy použít jako podklad, neboť v přestupkovém řízení platí zásada „in dubio pro reo“. Použití nebylo možné ani mapové podklady z aplikace „nahlížení do katastru nemovitostí“, neboť údaje z této aplikace získané lze užívat jen v souladu s § 1 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů, a toto ustanovení o užití mapových podkladů pro účely přestupkového řízení nehovoří. Použití daných mapových podkladů bez ověření správnosti údajů v nich uvedených odporuje § 3 správního řádu a správní orgány tak nezjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jimi zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 20. 9. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž setrval na právním názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodl na základě úplných, přesně zjištěných a posouzených skutečností a s námitkami žalobkyně se vyrovnal již v napadeném rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), při jednání dne 27. 11. 2013, neboť žalobkyně projevila výslovný nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (podání doručené soudu dne 4. 9. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 10. 6. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, zaměřil se soud nejprve na to, zda je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno, tedy zda žalovaný objasnil, na základě jakých skutečností dospěl ke svým závěrům, a zda se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Pokud by totiž rozhodnutí žalovaného skutečně trpělo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), nezbylo by soudu než toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, a to aniž by se vypořádával věcně s námitkami žalobkyně, které žalovaný vypořádat opomněl, či za něj činil skutkové či právní závěry. Pokud by tak totiž postupoval, nahrazoval by zcela nepřipustným způsobem činnost žalovaného, neboť úloha soudu spočívá v přezkumné činnosti, nikoliv v činnosti suplující nedostatečnou činnost správního orgánu. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že *„pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“* a že *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*.

Tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími důvody vznesenými žalobkyní, z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jak její námitky hodnotil, proč je považoval za mylné či vyvrácené, a o která skutková zjištění opřel své závěry. Jeho rozhodnutí má všechny náležitosti, je dostatečně podrobně odůvodněno a soud proto přistoupil k jeho přezkumu v mezích žalobních bodů.

Oba žalobkyní konkrétně formulované žalobní body prakticky kopírují její odvolací námitky vznesené proti rozhodnutí městského úřadu, proto soud musel především zkoumat, jakým způsobem se s odvolacími námitkami vypořádal žalovaný. Soud totiž nemůže při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezní ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99). Po seznámení se se správním spisem, zejména pak rozhodnutími městského úřadu a žalovaného a odvoláním žalobkyně, soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1.

Ze správního spisu je zřejmé, že původním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2012 uznal městský úřad žalobkyni vinnou nejen z porušení ustanovení § 21 odst. 5, ale též z porušení ustanovení § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona, tedy z porušení povinností řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a dále věnovat se plně řízení vozidla a

sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný městskému úřadu ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 8. 3. 2013 vytknul, že ve výroku, ani v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, jakým konkrétním jednáním se žalobkyně dopustila porušení § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona, a rovněž neobjasnil, jaký konkrétní přestupek porušením citovaného ustanovení spáchala, a uzavřel, že „tyto nedostatky správní orgán I. stupně odstraní tím, že opětovně provede řízení a posoudí, zda a jakým konkrétním jednáním obviněná porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a dále posoudí, zda se obviněná dopustila také přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu či nikoliv, a ve věci opětovně rozhodne“. Pokud se týká porušení ustanovení § 21 odst. 5 silničního zákona, tedy nedání přednosti v jízdě protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, a tím spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. silničního zákona, ztotožnil se žalovaný zcela s městským úřadem, s tím, na základě jakých podkladů k jakým skutkovým zjištěním městský úřad dospěl a jakou právní kvalifikaci použil. Spis spolu se zrušujícím rozhodnutím žalovaného byl správnímu orgánu I. stupně vrácen 28. 3. 2013. Dne 11. 4. 2013 vydal městský úřad nové rozhodnutí, jímž žalobkyni uznal vinnou toliko z porušení ust. § 21 odst. 5 silničního zákona a tím spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. téhož zákona. K případnému porušení § 5 odst. 1 písm. b) a § 4 písm. b) silničního zákona se pak městský úřad vyjádřil tak (viz strany 8 a 9 jeho rozhodnutí), že zásadní porušení povinností řidiče spočívalo v tom, že žalobkyně nedala přednost protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, přičemž toto jednání bylo nade vší pochybnost shromážděnými důkazy prokázáno. Posouzení případného porušení ust. § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona neshledal správní orgán I. stupně za rozhodující, neboť se jedná o obecnou povinnost plynoucí z činnosti řidiče. Porušení této povinnosti tedy nadále nezkoumal, toto z nového rozhodnutí zcela vypustil, stejně jako porušení obecné povinnosti dle § 4 písm. b) silničního zákona. S ohledem na skutečnost, že do spisu nic nového nedoplňoval, neměnil právní kvalifikaci a nenařídil ve věci jednání, neshledal městský úřad důvod pro opětovné seznamování žalobkyně se spisem před vydáním rozhodnutí a bez dalšího řízení znovu ve věci rozhodl.

Žalovaný postup správního orgánu I. stupně shledal správným, když uvedl, že „ustanovení § 36 správního řádu by bylo na místě aplikovat v případě, pokud by byly před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně shromažďovány další podklady pro rozhodnutí“ (strana 4 napadeného rozhodnutí).

Soud nemá, co by žalovanému vytknul. Žalovaný původní rozhodnutí městského úřadu zrušil, neboť dospěl k závěru, že městský úřad neodůvodnil, v čem spatřuje porušení povinnosti zakotvené v § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona žalobkyní. Jedinou povinností městského úřadu dle závazného právního názoru žalovaného tedy bylo posoudit, zda žalobkyně skutečně uvedené zákonné ustanovení porušila, pokud ano, jakým konkrétním jednáním, a vyjádřit se též k tomu, zda tímto jednáním spáchala přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Pokud městský úřad dospěl k závěru, že zásadní je porušení povinnosti zakotvené v § 21 odst. 5 silničního zákona, tedy nedání přednosti v jízdě protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, a tím spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. silničního zákona, a v novém rozhodnutí žalobkyni uznal vinnou toliko tímto přestupkem, tedy rezignoval na případný popis jednání, jímž se žalobkyně dopustila porušení povinností stanovených v § 4 písm. b) a v § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona, nebyl jeho postup v rozporu se žádným ze zákonných ustanovení. Porušení § 21 odst. 5 silničního zákona měl městský úřad za prokázané již při vydání prvního rozhodnutí ve věci, žalovaný se s jeho skutkovými a právními závěry ve vztahu k porušení povinnosti nedání přednosti v jízdě plně ztotožnil a městský úřad v novém rozhodnutí své závěry toliko zopakoval. Po obdržení

zrušujícího rozhodnutí žalovaného správní orgán I. stupně nenařizoval nové jednání, nedoplňoval do spisu žádné další podklady, neprováděl další dokazování a ve věci hned rozhodl, když ohledně přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. silničního zákona setrval na svých skutkových a právních závěrech prezentovaných v prvním, zrušeném, rozhodnutí, tedy na závěrech žalobkyni známých, opřených o důkazy, s nimiž se žalobkyně seznámila již před vydáním prvního prvoinstančního rozhodnutí. Jedinou změnou, kterou učinil, bylo, že nadále žalobkyni nevinil z porušení ust. § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona. Za této situace nebylo na místě znovu poskytovat žalobkyni lhůtu k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť stav spisu se nijak nezměnil a podklady nashromážděné do vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného byly žalobkyni známy. Zrušující rozhodnutí pak bylo žalobkyni doručeno a tedy rovněž známo. Postup podle § 36 odst. 3 správního řádu by pak byl zbytečným prodlužováním řízení, a to za situace, kdy do uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích) zbývaly zhruba 2 měsíce.

Ust. § 36 odst. 3 správního řádu nelze vykládat formálně, tedy tak, že je třeba podle něj postupovat vždy. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníkovi, aby před vydáním rozhodnutí měl k dispozici všechny informace, na základě kterých bude správní orgán rozhodovat, mohl se k nim případně vyjádřit, či ještě navrhopvat obstarání dalších podkladů. Jinými slovy řečeno, není třeba dle něj postupovat, pokud již účastník řízení byl se všemi podklady obeznámen. K tomuto lze příkladmo poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 9 Ca 160/2008-24, Ejk 235/2009 („*Pokud správní orgán při rozhodování o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu neprováděl žádné dokazování a při rozhodování vycházel pouze z jediného podkladu, který mu předložila sama žalobkyně (předmětná žádost) a dále ze zjištění, že žalobkyně ke své žádosti přes výzvu správního orgánu nepředložila zákonem stanovené náležitosti, což je zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 87k odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť vyzývat žalobkyni, aby se podle citovaného ustanovení před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřila k jedinému podkladu rozhodnutí, který správnímu orgánu předložila ona sama a který jí z tohoto důvodu musel být dobře znám, by bylo ryze formálním úkonem.*“), rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2010, č. j. 30 Ca 79/2009-32, Ejk 302/2010 („*Není porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud odvolací orgán neseznámí účastníky řízení před vydáním rozhodnutí ve věci s obsahem stanoviska, se kterým prvoinstanční správní orgán předal správní spis odvolacímu orgánu. Nejedná se totiž o žádný podklad předložený některým z účastníků řízení, jenž by mohl mít význam pro rozhodnutí. Krom toho vše, co považoval prvoinstanční správní orgán za důležité pro rozhodnutí ve věci, uvedl již v odvoláním napadeném rozhodnutí. Na jeho obsahu již nemůže stanovisko prvoinstančního správního orgánu k odvolání nic změnit.*“), či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 11 Ca 10/2009-50, Ejk 46/2010 („*Materiálním předpokladem užití § 36 správního řádu z roku 2004 je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž žalobce neví. Jednání účastníka, který správnímu orgánu zaslal listiny na podporu svého tvrzení nebo na takové listiny odkazuje ve svých podáních, nebrání vydání rozhodnutí, pokud tyto listiny jsou již součástí spisového materiálu nebo jiného podání účastníka řízení, které obsahuje jeho vyjádření k těmto podkladům za předpokladu, že správní orgán pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již žalobce znal.*“).

První žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 2.

Pokud se týká použití map získaných z internetu, vyjádřil se k tomuto obsáhle sám žalovaný na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Soud se s tímto vyjádřením ztotožňuje a plně na něj odkazuje, když poukazuje na judikaturu NSS, podle níž je takový postup v zájmu hospodárnosti řízení a srozumitelnosti rozhodnutí možný (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...*sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.*“). Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které považuje argumentaci žalovaného za nesprávnou, pouze zopakovala svá tvrzení o nemožnosti použití mapových podkladů v přestupkovém řízení a obecné tvrzení o možné nesprávnosti těchto podkladů. Žalovaný přitom správně zdůraznil, že obecné úvahy o možné nesprávnosti map nestačí, je třeba vždy uvést konkrétní skutečnosti, z nichž je nesprávnost dovozována. K použití map v řízení pak, rovněž správně, rozebral, ve spojení s jakými důkazy byly tyto mapy použity a v jakých souvislostech, když mimo jiné uvedl, že nejsou v rozporu s fotodokumentací pořízenou Policií ČR (strana 6 napadeného rozhodnutí).

K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, kterou považuje za správnou a dostatečně podrobnou, soud pouze pro úplnost dodává následující:

V přestupkovém řízení lze podle § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není v získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Pokud správní orgán I. stupně použil jako jeden z důkazních prostředků letecký snímek místa nehody, a to pro účely vyznačení místa střetu a místa nástupu dvou spolujezdkyň do vozidla řízeného paní H. jednotlivými svědkyněmi při jejich výslechu do tohoto snímku, nepovažuje soud tento postup za nezákonný. Letecké snímky byly získány z běžně dostupných zdrojů (internetu), je z nich zřejmé, kdy a z jaké adresy byly vytištěny, a fakt, že byly použity v přestupkovém řízení z nich nedělá nezákonný důkazní prostředek, neboť byly získány běžným postupem (vytištěním z veřejně přístupného zdroje), nikoliv nezákonně, a rovněž byly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy (jako listinný důkazní prostředek). Nelze rovněž přehlížet, že snímky získané z internetu byly pouze jedním z mnoha důkazních prostředků, které městský úřad použil a na jejichž základě rozhodl, a to spíše důkazním prostředkem podpůrným, nikoliv zásadním. Jinými slovy řečeno, skutkový stav by byl zjištěn stejně i bez těchto listin, neboť svědkyně vyznačily požadované údaje i do fotodokumentace pořízené Policií ČR a ve spojení s jejich výpověďmi, kamerovým záznamem a dalšími podklady se jednalo o naprosto dostačující důkazní prostředky k prokázání viny žalobkyně.

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

Již jen závěrem pak soud k obecným námitkám žalobkyně o tom, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spise, ani v právních předpisech, uvádí, že nic takového neshledal. Naopak, po seznámení se se správním spisem dospěl k závěru, že právní předpisy, konkrétně silniční zákon, zákon o přestupcích a správní řád, byly správními orgány aplikovány správně a skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci a nejsou o něm žádné pochybnosti. Správní orgány po provedení dokazování dospěly ke správnému závěru o vině žalobkyně přestupkem spočívajícím v nedání přednosti v jízdě protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, skutkový stav zjištěný správními orgány vyplývá z provedení dokazování a byl podřazen pod správná zákonná ustanovení. Rovněž

rozhodnutí o sankci a povinnosti hradit náklady přestupkového řízení paušální částkou jsou v souladu s právními předpisy.

Konstatování soudu je takto obecné, protože i námitky žalobkyně jsou obecné, nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Pouhé konstatování o tom, že rozhodnutí nemá oporu ve správním spise a v právních předpisech, není konkrétním žalobním bodem. Bylo přitom povinností žalobkyně, aby uvedla, jakých konkrétních pochybení se správní orgány dopustily tak, aby soud mohl konkrétně reagovat. Soud není povinen ani oprávněn za žalobkyni domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalované rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Na základě skutečností shora podrobně rozvedených dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se zároveň při jednání dne 27. 11. 2013 práva na jejich náhradu vzdal, proto soud vyslovil, že žalobkyně jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. listopadu 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová